

[Ellinger.]

Gange læste man i Pressen, at nu var der kommet en Løsning, og at man i nær Fremtid kunde vente, at Ministeren for Rigsdagen vilde fremsætte et Forslag, som tilsigtede at faa Sagen løst. Hver Gang blev man imidlertid skuffet. Om det nu var, fordi den daværende Finansminister af finansielle Grunde satte sig derimod, eller fordi andre Kræfter var i Bevægelse, véd jeg ikke; sikkert er det, at der ikke kom noget ud deraf. Efter alle Solemærker at dømme maatte man antage, at der i lang Tid ikke vilde blive noget af det; en Storm rejste sig i nogen Tid, saa lagde den sig igen, og denne Gang maatte man gaa ud fra, at der for lange Tider vilde være Dødvande. Det vakte da den største Interesse, at den Tanke opstod, da man besluttede at bygge for Statsradiofonien, samtidig at løse Spørgsmaalet om en Dobbeltscene for det kongelige Teater. Det var en lykkelig Tanke, nu var man altsaa ude over Dødvandet. Statsradiofonien kan nu faa de bedste Forhold, idet man paa Grundlag af de Erfaringer, man allerede under de nuværende Forhold har indhøstet, og de Erfaringer, man vil indhøste i den Tid, Statsradiofonien bor til Leje i Axelborg, maa have alle Betingelser for, naar man ogsaa tager de Erfaringer med, man har gjort i Udlandet, at kunne indrette sig paa bedst mulig Maade. Naar der saa tilmed kommer en nær Tilknytning til det kongelige Teater, hvor der gives ypperlig Skuespilkunst, ypperlig Operaframstilling, og hvor der ogsaa til Balletten er komponeret fortræffelig Musik, til dels glimrende Musik, af nogle af vore første Komponister, maa Statsradiofonien siges at være vel rejst.

Da Lovforslaget kom frem, nægter jeg ikke, at jeg havde mine store Betænkeligheder, Betænkeligheder, som jeg imidlertid undertrykte, fordi jeg var ængstelig for, at de let kunde gaa over fra mig til andre og dèr maaske udøve større Virkning end hos mig selv. En væsentlig Betænkelighed var den, at Projektet var udarbejdet af Arkitekt Holger Jacobsen. Jeg har ikke Spor af Kendskab til denne Mand, har, saa vidt jeg véd, aldrig set ham, men jeg har set, at han sammen med Docent Wanscher, som nu skal have et Professorat ved den i mange Henseender mærkelige Institution, Kunstakademiet, for ca. 1½ Aar siden udarbejdede et — ja, jeg tillader mig at sige — sindssygt Projekt med Hensyn til Omdannelse af det nuværende kongelige Teater. Projektet gik ud paa en fuldstændig Tilintetgørelse af det nuværende Tilskuerrum, hvorved den ba-

geste Tilskuer blev rykket ud omtrent til Kongens Nytorv, kom i en Afstand fra Scenen, der var saadan noget som 70 pCt. større, end Afstanden nu er fra den bageste Plads til Scenen. Det var jeg ikke saa glad for. Nu ved jeg nok — det fremhæves ogsaa her —, at den paagældende Arkitekt har faaet C. F. Hansens Medaille for den Ordning af det kongelige Teater, som her er paa Tale — ganske den samme Ordning er det nu ikke, for den Gang var der ikke Tale om Statsradiofonien, og jeg maa tilstaa, at jeg tror i alt Fald ikke, at C. F. Hansen, hvis han selv skulde uddele Medaillen, vilde give den til det Projekt, det her drejer sig om.

Den højtærede Minister har under Sagens Behandling ikke villet nøjes med den utvivlsomme Ære at fremsætte et Forslag, som paa en lykkelig Maade knytter disse to Ting sammen, han har ogsaa villet have den tvivlsomme Ære, at Ordningen skal gennemføres netop paa denne bestemte Maade. Det synes nemlig, som om Ministeren med en underlig Stædighed har været utilbøjelig til at gaa ind paa Tanken om at løse Sagen paa en anden Maade. Jeg faar dette bekræftet ved en Udtalelse af en af de socialdemokratiske Ordførere i Folketinget, som for øvrigt gik stærkt i Brechen for Forslaget, hvad jeg ogsaa gør. Ved Slutningen af Forhandlingerne i Folketinget udtalte den paagældende Ordfører, uden at Ministeren modsagde det:

„Forholdet er dette, at Ministeren siger: Her ligger et Forslag, som kan faas, hvis man vil have det, men det kan ikke ændres; jeg har ikke paa Radiofoniens Vegne Ret til at betale flere Penge til Løsning af denne Sag end det her nævnte Beløb, og et andet Forslag vil koste mere. Sagen ligger altsaa saaledes, at dette Forslag kan man faa, hvis man vil have det, og vil man ikke have det, kan man intet faa.“

Den paagældende Taler mener derfor, at nu maa vi tage dette. Jeg ved ikke, om vedkommende, som har siddet i Udvalget og i øvrigt taget sig meget varmt af Sagen, har Ret i denne Udtalelse, men alt tyder egentlig derpaa.

Med Hensyn til den arkitektoniske Gennemførelse af Sagen hørte jeg nok, at det ærede 8de tingvalgte Medlem (Birke) citerede, hvad kgl. Bygningsinspektør Varming har sagt, men Citatet var ufuldkomment, thi det, Varming siger, er i Virkeligheden: Dette er en god Løsning af en umulig Opgave. Det er det, der staar; naar Sagen skal løses paa denne Maade, naar der ikke er